

vidnede om en saa dyb og haabløs Fornedrelse, at den maatte kunne vække et Fattiglems Medynk.

Trods hans Anstrengelser for at give det Udseende af, at han befandt sig overordentlig behageligt i dette Selskab, formaaede han kun daarligt at skjule en indeklemt Forbitrelse. Det var da heller ingenlunde med sin gode Vilje, at han i Aften befandt sig paa dette Sted. Naar han sad her imellem disse „Hængetryner“, som han i sit Hjertes Had og Foragt havde døbt Samtidens aandeligt vakte Bønder, skyldtes dette alene et af disse uforudseelige og ulykkelige Sammentræf, hvormed hans — som det syntes — uforsonlige Skæbne vedblev at forfølge ham gennem Livet. Efter at han hele denne lange, triste Graavejrsdag havde siddet indespærret i sit faldefærdige Hus ude paa den øde Mark og lidt under Synet af sit uophjælpeligt undergravede Hjem, fordi han af visse Aarsager ikke turde møde Købstadbageren, der i Dag havde været paa Egnen med sin Brødvogn, havde han endelig ved Aftenstid vovet sig ud i det Fri. Under Paaskud af at skulle se til en Patient havde han bevæget kysset sine Børn paa Panden og taget den oprivende Afsked med sin syge Hustru, uden hvilken han aldrig kunde forlade hende, om blot for en Time; hvorefter han havde begivet sig paa Vej hen til